भव। हे इन्द्र 'ते मदाय' तव हर्षार्थं 'स्वाहा ररिम' स्वाहाकृतं हविर्ददिम॥

अथ तत्रैव द्वितीयां पुरोरुचमाह। "कस्य वृषा सुते सचा। नियुत्वान् वृषभो रणत्। वृत्रहा सोमपीतये" इति। 'कस्य' प्रजापतेः सम्बन्धि, 'वृषा' इन्द्रः, 'सुते' अभिषुते सोमे, 'सचा' सम्बद्धः 'नियुत्वान्' नियुन्नामकैरश्वैः युक्तो वायुः, 'वृषभो रणत्' यथा वृषभो दृप्तो रणति तथा अयं वायुस्तुष्टो रणति गर्ज्जति, 'वृत्रहा' इन्द्रश्च, 'सोमपीतये' सोमपानाय रणति॥

अथ मैत्रावरुणगृहस्य पुरोरुचमाह। "इन्द्रं वयं महाधने। इन्द्रमर्भे हवामहे। युजं वृत्रेषु वज्रिणम्" [१] इति। 'वयं' यजमानाः, 'महाधने' बहुधनसाध्ये प्रौढकर्म्मणि, 'इन्द्रं', 'हवामहे' आह्वयामः। 'अर्भे' स्वल्पेऽपि कर्म्मणि, 'इन्द्रं', 'हवामहे' आह्वयामः। कीदृशमिन्द्रं, 'युजं' कर्म्मद्वयेऽपि योग्यम्, 'वृत्रेषु' शत्रुषु प्राप्तेषु, 'वज्रिणं' वज्रहस्तम्॥

अथाश्विनगृहस्य पुरोरुचमाह। "द्विताया वृत्रहन्तमः। विद इन्द्रः शतक्रतुः। उपनो हरिभिः सुतम्" इति। द्वयोर्लोकयोः समूहो द्विता तस्यां 'द्विताया', 'वृत्रहन्तमः' अतिशयेन वैरिघाती, 'शतक्रतुः' शतसङ्ख्याकाश्वमेधयुक्तः, यः 'इन्द्रः', विद्यते सोऽयमिन्द्रो 'हरिभिः' अश्वैः सह, 'उपनः' अस्माकं समीपं प्राप्य, 'सुतम्' अभिषुतं सोमं 'विदे' लब्धवान्॥

अथ शुक्रगृहस्य पुरोरुचमाह। "स सूर आ जनयन् ज्योतिरिन्द्रम्। अया धिया तरणिरद्रिवर्हाः। ऋतेन शुष्मीन-